

Güncem

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 20 Eylül 2011

Yozlaşmış duygular edilgen sefasını sürerken,
Pespembe hayallerim vardı güncemde.
Etken yüreğim çağladıkça her dem de
Bir fırtına bekler oldum aymaz sessizlikte.

Dizelerde anlatmaya çalıştım gerçekleri,
Uyandırmak için edilgen, aymaz yürekleri,
Nafile miydi çabalar? Halen iş başında babalar,
Bizler sürerken edilgenliğin sefasını, sağar ha sağar...

Yorgun düştü dimağım, ya da vurgun yedi kim bilir?
Şizofren dalgalanmalar başladı. Beynime işledi kir.
Bu dert beni iflah etmez, dört kolluya bindirir.
Dil bile; dillendire, dillendire kendini sindirir.

Aydınlık mıydı yüreğim bilmem? Öyle dediler...
Ama ben hep anlattım onlar dinlediler.
Sonra yine bildiklerini okuyup, görmediler,
Görmediler, bilmediler, duymadılar.

Oysa kapkara bulutları dağıtmak emeğin ellerindeydi.
Değersizdi emek, hakkını vermeyince,
Bazen cılız bir ses olduk! Meydanlara düşünce.
Ama hemen kapattık ağızımızı sus diyince!

Mahpus damlarına düştü aydın yürekler,
Tınmadık, sanki gönüllüydüler.
"Aldırma gönül" tadında şarkılar söyledik aldırmadık.
Acıyı bal eğledik, ama ilacını bulamadık.

Absürt talepler değildi oysa istediğimiz.
Absürt olan aymazlığımızdı aslında.
Kaybettik her türlü değerlerimizi yıllar yılı.
Gidenlere el sallarken, neler kaybettiğimizin olmadık farkında.

Bazen canımızla ödedik isyanımızın bedelini.
Bilemedik, göremedik Cumhuriyet'in erdemini.
Görmek istemiyorsak, beterin beterini,
Bir fırtına beklemeli umutla, kırmalı; emeğin, yüreğin kaderini...

MEHMET FİKRET ÜNALAN